

Nešto veliko što je ljubav (IX): Je li moja odluka bila ispravna?

„Pri odabiru budućeg poziva nikada nismo sami jer svako zvanje nastaje i ostvaruje se u Crkvi.“

4.09.2019.

Netom nakon Isusova susreta s mladim bogatašem apostoli su osupnuti kako je završio jer mladić *odlazi žalostan* (Mt 19:22ff). Učenici su očito smetenii kako Isus pristupa

mladom bogatašu. On nije ucviljen, tek se iz njegova pogleda može nazreti bol, *teško će bogataš u kraljevstvo nebesko*. Potom Petar, govoreći u ime nekolicine, upita: *Evo, mi sve ostavimo i pođosmo za tobom. Što ćemo za to dobiti?* Na tragu tih misli, istom prisnošću vjernog prijatelja, u trenucima kušnje pri nastanku Djela, sveti Josemaria utječe se Gospodinu: „Što će biti s nama? ... Što ćeš nam sada učiniti? Ne možeš napustiti one koji te slijede!“ (1)

Što će biti sa mnom?

Nerijetko, netom nakon odabira zvanja, kao i na početku svakog drugog puta, mogu nas nagrizzati sitne sumnje. Gotovo redovito kada Svevišnji dopusti našem srcu da se uskomeša i kada oćutimo da bi izabrani put mogao biti istinski, sve još jednom nanova promišljamo.

Što se krije iza navedene sumnje? Ponajprije, strah je potpuno prirodan. Bojimo se života i naše odluke. Ne znamo što nosi budućnost i što nas čeka na odabranom putu jer njime još nismo kročili. Sumnja je znak želje za valjanom odlukom, nastojanjem da živimo poštenim životom i iza sebe ostavimo vidljiv trag. Štoviše, težnje za uzvišenim i lijepim, čežnje za potpunim predanjem i mirom. No, stvarni razlog još je tajanstveniji i jednostavniji: Bog traži nas, a mi žudimo Njega. Strah nikada ne dolazi od Boga, nego ga uvijek uzrokuje mi sami. Smeteni smo jer naša krhkost u izravnom susretu s tako neizmjernom Ljubavlju pobuđuje u nama misao da takvu Ljubav nismo kadri doseći.

Kada Petar pita Isusa „što će biti s nama ako krenemo tvojim putem”, ili kada to isto pita za sebe sveti Josemaria, ili bilo koji drugi kršćanin,

što Isus odgovara? Isus govori izravno našim srcima, glasom ispunjenim radošću i ljubavlju. On nas uspoređuje s nadničarima u Božjem vinogradu koje Bog nikada ne zaboravlja. Stoga što smo neprestance suočeni s najrazličitijim pustolovinama, opasnostima, ograničenjima, izazovima i naporima, potrebno je, kako bismo ostvarili vlastitu sreću, nadići skučenost, spoznati da sami ne možemo ništa te se posvetiti nečemu veličanstvenijem. Kao da vidimo Isusov pronicav pogled kad izgovara riječi koje još uvijek odjekuju u mnogim srcima: *I tko god ostavi kuće, ili braću, ili sestre, ili oca, ili majku, ili ženu, ili djecu, ili polja poradi imena mojega, strostruko će primiti i život vječni baštiniti.* (Mt 19:29) Bog nikada ne daje polovično.

Usprkos tomu ne možemo očekivati da će nam biti kristalno jasno i do posljednje pojedinosti rečeno, što

nam je činiti. Iako je Bogu znana naša budućnost, On se pouzdaje i u nas. „Ako je netko nesiguran je li izabrano zanimanje u skladu s Božjim pozivom, neminovno je moliti za 'prosvjetljenje' Duha Svetoga“. Jer, ako onaj koji nam pomaže pri izboru zanimanja (primjerice, duhovni vođa) ne nalazi nikakvu objektivnu prepreku i ako smo vođeni Providnošću (najčešće preko drugih ljudi), tada je, uz stalno zagovaranje za „prosvjetljenje“, važno moliti Duha Svetoga i za “ustrajnost“ jer samo time možem gajiti osobnu slobodu, koja je nužni preduvjet za vršenje djelatnosti nadahnute Duhom Božjim. (2)

Nismo sami: Crkva je uz nas

Pri odabiru poziva nikada nismo sami jer svako zvanje nastaje i oblikuje se u Crkvi. Dok nas na našem putu Bogu Bog preko Majke

Crkve nadahnjuje i poziva, Crkva nas objeručke prihvaća i podupire.

Crkva nadahnjuje. Bog se nerijetko objavljuje preko ljudi koji su svojim životima urezali upečatljivu brazdu, naznačili put samodarivanja. Njihovi životi, ideali i uvjerenja nadahnjuju nas i potiču, navode na odricanja i smisleniji život, život ispunjen ljubavlju. Njihova zvanja dio su Božjeg plana, djelovanja Duha Svetoga koji i nama utire put.

Crkva zove. “Bog ne pita za dopuštenje da nam 'zakomplicira' život. Ulazi ... i gotovo.“ (3) On to nerijetko čini tako da djeluje kroz svoju smionu djecu koja nas potiču na duboka promišljanja kako svoj život predati Njemu. Isus uspoređuje Kraljevstvo Božje s veličanstvenom gozbom želeći da na njoj sudjeluju svi, pozvani i nepozvani (cf. Lk 14:15-24). Štoviše, nerijetko Bog

ljudskim srcima govori posredstvom
vanjskog poziva.

Svako zvanje koje je u skladu s Crkvom i nastalo kao odgovor ljubavi vodi ka svetosti. Stoga je najbolji poziv onaj na koji se odazove osoba sama. Ipak, put nije unaprijed ucrtan. Posvetiti život Bogu moguće je kako celibatom, tako i brakom. Smjer puta zacrtan je i prije konačne odluke, oblikuje se tijekom našeg života osobnim iskustvima. Izabрати možemo jer smo slobodni, izbor nije ništa drugo doli vlastiti konačni odabir. Sloboda nam je Kristom darovana: *a onda dođi i idi za mnom ...* (Mt 19:21).

No, što je to što nas u konačnici navodi da u pregrštu najrazličitih zvanja odaberemo baš to jedno? To što slobodno čeznemo za uzvišenošću, uzvišenošću Božje ljubavi. Po riječima svetog Ignacija iz Antiohije: “Kršćanstvo ne počiva na

snazi riječi, nego na veličanstvu” (4), veličanstvu Kristove ljubavi. Uz potpuno predanje dovoljno je tek neustrašivo kročiti putem Crkve u svoj ljepoti i jednostavnosti kako bismo dosegli željeno veličanstvo Kristove ljubavi (cf. Mk 10:21). Kako se, kao što je već istakao grčki filozof “isto prepoznaje po istome“ (5), nešto u srcu svake osobe, vrlo prisno i duboko, čak vrlo tajanstveno za samu osobu, vezuje njezin život s putem Crkve. Uvjerljiva predanost drugih kršćana nerijetko nas potiče da se približimo Kristu i predamo mu srca. Svetost drugih ljudi budi u nama misao: “Možda i ja ...” Čujemo evanđeoski poziv “dođi i vidi”, koji nas potiče da se odazovemo ovdje i sada (Jn 1:46).

Crkva pozdravlja i prati. Svaka osoba, čak i bez posebnog zvanja, može krenuti putem služenja i samoodricanja, bilo u celibatu ili braku, svećeništvu ili kršćanskoj

zajednici. Odabir zvanja tek je propitivanje motiva, mogućnosti i prikladnosti osobe za određeno zanimanje.

Ispravan odabir budućeg zanimanja iziskuje i potporu subraće, ponajprije duhovnog vođe. Prije donošenja konačne odluke neophodno je i posavjetovati se s vodećim ljudima i nekih crkvenih institucija. Jedna je od zadaća Crkve skrbiti za odgovarajuće mjesto svakog pojedinca. Promislimo li pomnije, uviđamo da je pri odabiru našeg budućeg životnog puta Božji blagoslov imati ljude kojima možemo vjerovati i koji nama vjeruju. Osobe koje nas istinski poznaju mogu nam mirne duše reći: „Potrudi se, ti to možeš, imaš i mogućnosti i dar i ako uistinu želiš taj poziv, možeš ga i prihvatiti“, ili isto tako: „Možda to i nije tvoj put...“

Svako zvanje dobrobit je za obje strane, kako za osobu koja ga vriši, tako i za Crkvu kojoj služi. Bog Otac sa svojom providnošću natopljenom ljubavlju pomno prati svaku osobnu sudbinu. Snagom Duha Svetoga u Crkvi se osnivaju institucije i utiru putevi svetosti koji su svojim posredstvom vjernicima od neizmjerne pomoći. U konačnici, Duh Sveti je taj koji u određenom trenutku života osobu poziva da svojom posvećenošću obogati utabane crkvene staze.

„Skok“ u vjeru: povjerenje u Boga

Opazivši mnoštvo koje ga slijedi, Isus upita Filipa: *Gdje da kupimo kruha da ovi blaguju?* (Jn 6:5). Apostoli vrlo brzo uviđaju da ne mogu nahraniti mnoštvo jer nemaju ništa više doli što je donio dječak: *pet ječmenih kruhova i dvije ribe*. Isus uzima kruhove i njima nahrani sve te govoraše učenicima o onom što je

preostalo: *Skupite preostale ulomke da ništa ne propadne* (v. 12). Samo nam Isus može zajamčiti da ništa u našem životu nije izgubljeno, sve služi čovječnosti, na nama je tek predati se. Tada se događaju čudesna, od kojih najveću blagodat imamo mi sami.

Predanje Bogu, otvaranje vrata našega života Njemu budi u nama suosjećanje za one koji poput ovaca bez pastira čeznu za Njim. Kroz vjeru u Njega sagledavamo da se On oslanja na nas da ćemo Njegovu ljubav prenijeti na sve potrebite, da ćemo se odvažiti početi jer svrhu mi sami nikada ne možemo osmisliti. Kročiti putem prvi puta vjerujući da ćemo uz Njegovu pomoć napredovati predajući se u Njegove ruke, oslanjajući se na Nj. No, kako Bog nije nametljiv, neophodan je s naše strane nešto poput „skoka vjere“. (6)

Zasigurno, pri izboru zvanja valja o svemu pomno razmisliti. To je ono što se u Crkvi naziva vrijeme razlučivanja. No, ne smijemo smetnuti s uma da “razlučivanje nije izolirana samoanaliza ili oblik samoljubne introspekcije, nego da je stvarni motiv vjerodostojno životno opredjeljenje usmjereno na susret s Božjom Tajnom, koja nam pomaže odazvati se Njegovu pozivu, za dobrobit naše braće i sestara“ (7). Smisao našeg poziva jest nadići sebe sama, živjeti onostran vlastite udobnosti i sigurnosti.

Kada se odlučimo na skok padobranom, kako bismo mogli lagano sletjeti, neophodno je da se padobran pravovremeno otvori. Ali, ponajprije moramo skočiti iz aviona zatvorena padobrana. Slično tomu, naš poziv podrazumijeva i predanost Bogu, a i naš vlastiti pothvat. Govoreći o trojici Mudraca, sveti Ivan Zlatousti bilježi: “Dok su tri kralja

bila u Perziji vidjeli su zvijezdu. Tek kada su napustili svoje domove ugledali su Njegovu Zvijezdu. Da su ostali u svojoj zemlji najvjerojatnije ne bi vidjeli ništa više doli obične zvijezde.” (8)

“Svjestan si da tvoj put nije baš jasan. Nije jer, ako Isusa ne slijediš izbliza, tapkaš u tami. – Što odgađaš s odlukom?” (9) Tek ako uistinu živimo odabrani put, možemo ga i slijediti. Da bismo ugledali Njegovu zvijezdu, potrebito je odvažiti se, krenuti na put jer su Božji planovi uvijek iznad nas. Jedino predani Njemu kadri smo djelovati. No, ne možemo se odmah potpuno prepustiti, potreban je rast, a za rast je potrebna vjera: *Bez mene ne možete učiniti ništa* (Jn15:5), a sa Njim možemo sve.

Stoga je očito da griješe svi oni koji u mladosti nisu kadri donijeti odluku iščekujući konačno prosvjetljenje kojim putem im je krenuti. Uz to,

današnji mladi smeteni su i osobitim zaprekama; slikaju neprestance sebe same, promatraju se u najrazličitijim snimkama tako da nerijetko misle da sami sebe izvanredno i poznaju.

Međutim, za iznalaženje vlastitog sebstva neophodno je spoznati i *ono što za sada ne vidimo*, a to je tajanstvo Božje prisutnosti i Njegove ljubavi prema svakom pojedincu.

Živjeti smisleno znači otkriti i napustiti sebe te se pouzdati u Tajnu, prihvatiti logiku i način razmišljanja koje za sada ne možemo u potpunosti shvatiti.

Bog postupno ispisuje naše životopise. No, povjerenje koje ne suspreže ni pred čime put je kojim možemo ostvariti sve snove, utažiti čežnju za Bogom. Prepustimo li da nas vodi Duh Sveti, poput odane djece Božje, (cf. Rom 8:14) naš će život doseći obzorja koja nikada nismo mogli predmnijevati. To je put Mudraca, Marijin put, mlade

djevojke pozvane postati Majkom Božjom, Josipov put, stolara kojeg Bog prihvaća kao svog oca, kao i put učenika koji savladavaju početne poteškoće i sumnje udarajući temelje buduće Crkve, te put nebrojenih kršćana koji su bili prije nas ili kroče sada s nama. **Tko je taj tko bi na početku svog života mogao uvidjeti Božju tajanstvenost? Ona se tek na kraju jasno spoznaje i to samo ako smo se na početku odvažili “baciti” se u snažne ruke Boga Oca i odreći se vlastite lažne sigurnosti. (10)**

Stoga, nakon što izaberemo naš poziv i promislimo njegove osnovne značajke, neosporno je, ako želimo napredovati, učiniti „skok vjere“ i reći „da“. Kako tijek promišljanja vrijedi privesti kraju, Crkva predviđa, vođena mudrošću stečenom stoljetnim iskustvom, niz koraka koji mogu biti od pomoći da izabran poziv najviše što je moguće odgovara sposobnostima dotične

osobe. Na taj način srce je mirno, a iznjedrena odluka čvrsta jer je temeljena na vjeri u Boga, vođena putem samoodricanja. Zorno je stoga da nikada ne možemo dvojiti u Boga, nego vjeujemo u Boga i Crkvu jer sumnja može nagrizati tek nas same.

Potrebno je pomno promisliti što smo i što sve imamo te potom dati sve, kao u paraboli o talentima (cf. Mt 25:14-30). Za sebe ne smijemo ništa zadržati jer i dano nam je da umnažamo i dijelimo. To je temelj zrele i iskrene odluke; sve dati, potpuno se predati u Božje ruke ne zadržavajući ništa za sebe i znajući da će takvo sebedarje iznjedriti mir i radost koje mi sami ne možemo postići. Time nedvojbeno odluka počinje zadobivati vidljive konture i mi uviđamo da smo na istinskom putu.

Razmišljajući o svom poslanju Marija pita anđela: *Kako to može biti kada ja muža ne poznajem?* (Lk 1:34ff) Anđeo je glasnik, posrednik i iza njegova poziva odjekuje glas Božji. Marija ne postavlja uvjete, ona tek pita kako bi bila sigurna u to što čini. Kako to što joj anđeo govori nadilazi ljudsku spoznaju, anđeo joj jamči djelovanje Duha Svetoga kao i to *da Bogu ništa nije nemoguće* (v. 37). Ako i naša Majka postavlja pitanja, ne iznenađuje da i mi kada u srcima oćutimo prisutnost Božju, tražimo savjet. Što mi je činiti kako bi Mu predao svoj život? Što misliš kojim putem mi je kročiti kako bih bio radostan? Kako je prekrasno tražiti savjet koji će nam pomoći reći „da“ zračeći slobodni i ispunjeni povjerenjem u Boga. Cijeli se predati u Njegove ruke: *Neka bude volja Tvoja.*

[1] Andres Vázquez de Prada, *The Founder of Opus Dei*, vol. III, Scepter, str. 27-28.

[2] Fernando Ocáriz, “Poziv u Opusu Dei kao poziv u Crkvi,” u *Opus Dei in the Church*, Four Courts Press – Scepter Publishers, 1994, p. 89.

[3] sveti Josemaria, *Kovačnica*, br. 902.

[4] sveti Ignacije Antiohijski, *Pismo Rimljanima*, br. 3.

[5] Aristotl, *De Anima* I, 2.

[6] sveti Josemaria, Put, br. 902.

[7] papa Franjo, apost. pobudnica *Gaudete et exsultate* (19. ožujka 2018.), br. 175

[8] sveti Ivan Krizostom, Homilije o svetom Mateju, VII, 5.

[9] sveti Josemaria, Put, br. 797.

[10] Cf. sveti Josemaria, Križni put,
sedma postaja

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/nesto-
veliko-sto-je-ljubav-viii-je-li-moja-
odluka-bila-ispravna/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/nesto-veliko-sto-je-ljubav-viii-je-li-moja-odluka-bila-ispravna/) (8.08.2025.)